

[Brorsen.]

sionen. Men nogen fast tømret rationel Plan er det ikke, der er alt for store Mangler i den, det gælder ikke mindst Smørordningen, men her sagde man jo fra Regeringspartierne Side, at Forhandling om en Margarineafgift kunde der i alt Fald i Kommissionen ikke være Tale om. Men en Margarineafgift er naturligvis det eneste rationelle, naar man skal have en Smørordning, og derfor antager jeg ogsaa, at dette Spørgsmaal vil komme frem under de kommende Udvalgsforhandlinger. Det er altsaa ikke nogen rationel Plan, men Venstre er naturligvis villig til med sine Stemmer at føre dette Forslag igennem. Men forringer man det, saaledes som Ministeren har gjort det, saa maa man undskylde os, at vi falder tilbage til vore principielle Krav, saa maa vi naturligvis have Lov til at stille Ændringsforslag. Efter min Mening har Forslagene, efter at Landbrugsministeren har haft dem til Behandling, tabt i Værdi, og selv om man ikke kan sige, at de intet er værd, forekommer det mig, at de er meget lidt værd, og derfor synes jeg, at det, det nu kommer an paa for det Udvalg, der faar med Sagen at gøre, er at søge at faa en bedre og mere rationel Ordning end den, der her er opstillet.

Vi har ment, at Landbokommissionen ikke skulde holde sig til en enkelt Produktionsgren, men tage samtlige Produktionsgrenene med, og vi har hele Tiden fremført den Anskuelse, at hvis der blev Tale om en Prisstigning, var vi villige til, at de daarligst stillede i Samfundet — og her tænker vi naturligvis paa de arbejdsløse — skulde være fri for denne Prisstigning. Og der var intet i Vejen for, at man gennem et Kortsystem — det kender vi jo fra tidligere — kunde opnaa noget saadant, da det jo er et begrænset Antal, der her er Tale om. Noget saadant har vi hele Tiden været villige til, og det har vi sagt den ene Gang efter den anden.

Hvad angaar det af Lovforslagene, som jeg særlig skulde sige et Par Ord om, nemlig det, der drejer sig om Kødspørgsmaalet, vil jeg gerne udtale, at det var paa det Omraade, Landbokommissionen var mest villig til at træffe Foranstaltninger, hvorved Priserne kunde stige noget. Det blev da ogsaa i Landbrugsministerens Tale forleden Dag fremhævet, hvad vi jo alle sammen ved, at det her drejer sig om den Produktionsgren, der af samtlige er vanskeligst stillet. Dette illustreres allerbedst ved de Tal, Landbrugsministeren nævnte, idet

Prisen, der for en bestemt Vare i 1909—1914 var 55 Ø. pr. kg, i Øjeblikket til Trods for en Prisstigning i den sidste Tid, der ganske vist kun er ringe, kun er 23½ Ø. Jeg synes, de to Tal bedst illustrerer Forholdet. Ministeren udtaler et Sted i sit Foredrag, at han er meget betænkelig ved i det hele at gaa til højere Priser end dem, vi havde i 1909—1914 ved saadanne Foranstaltninger, men noget saadant er der altsaa foreløbig ingen Fare for, i alt Fald ikke for Kødets Vedkommende, idet vi her er nede paa langt under det halve af Priserne i 1909—1914. Men der var altsaa fra den Side Villighed til at gøre et Arbejde, for at Priserne paa dette Produkt fremdeles kunde stige noget. Vi var ogsaa klar over, at vi stadig maatte beholde Destruktionen, hvorved en hel Del Dyr kunde fjernes fra Markedet, som i Forvejen er overfyldt i Forhold til Efterspørgselen. Vi fra Venstres Side holdt paa, og jeg for mit Vedkommende gjorde det ret stærkt, at vi maatte have en Bundpris, en ganske bestemt Pris paa disse Destruktionskreaturer, saaledes at man altid kunde være sikker paa ikke at skulle sælge Kreaturerne billigere end til netop denne faste Pris. Og vi var saamænd ikke fordringsfulde, idet vi foreslog en Pris af ca. 10 Ø. pr. Pund levende Vægt, men vi kunde ikke trænge igennem med dette Standpunkt indenfor Kommissionen, og derfor findes det altsaa ikke i Landbokommissionens Indstilling til Ministeren. Men Destruktionen skulde vi altsaa fortsætte med, og ved Siden deraf blev der fra alle Sider udtalt Villighed til at tage et særligt Hensyn til de kødproducerende Egne — og her har man jo særlig tænkt paa Sønderjylland, Vestjylland og Dele af Midtjylland. Dette er udtrykt saaledes, at der skulde ydes en Efterbetaling for de bedste Dyr, idet alle de gode Dyr, Stude og Kvier over 425 kg, skulde klassificeres, og saa skulde der fastsættes to Noteringer, en Notering, der tog Hensyn til vort bedste udenlandske Marked, og en Notering for de samme Dyr, for saa vidt de ikke kunde afsættes til dette Marked, men maatte sælges til indenlandsk Forbrug eller til et af vore sekundære Markeder, og saa skulde der ydes en Efterbetaling, lig $\frac{4}{5}$ af Differencen mellem disse to Noteringer. Lad mig nævne et Eksempel: Noteringen i en Uge, idet man som sagt tager Sigte paa vort bedste udenlandske Marked og vore bedste Dyr, er 25 Ø. pr. Pund levende Vægt, men naar disse Dyr — og de kan desværre ikke alle udføres — skal sælges herhjemme, er Noteringen kun 20 Ø.